

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. V.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2021, č. j. KUJCK 121966/2021, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 1. 2023, č. j. 60 A 1/2022-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 11. 2021, č. j. KUJCK 121966/2021, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trhové Sviny ze dne 21. 6. 2021, č. j. MUTS/16042/21/Hal, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Přestupku se žalobce podle rozhodnutí prvoinstančního orgánu dopustil tím, že řídil dne 12. 2. 2021 v 18:23 hod. motorové vozidlo tov. zn. Škoda Superb RZ X po silnici II. třídy č. 156 ve směru od obce Trhové Sviny k obci Strážkovice, přičemž mu byla v obci Otěvek, v prostoru před domem č. p. X, změřena policejní hlídkou okamžitá rychlost jízdy v obci v hodnotě 68 km/h, respektive 65 km/h po odečtu odchylky měřicího zařízení, tj. překročil povolenou rychlost v obci o 15 km/h.

[2]Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 3. 1. 2023, č. j. 60 A 1/2022-40, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž navrhl jeho zrušení. Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jeho zaměstnankyně, která splňuje podmínku příslušného vysokoškolského právnického vzdělání.

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku učinil závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci správními orgány ohledně místa údajného spáchání přestupku. Oznámení přestupku a úřední záznam, které sepsal policejní orgán a v nichž se uvádí, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci Otěvek před domem č. X, nemohly doložit tuto rozhodnou skutečnost, neboť se neopíraly také o jiné důkazní prostředky. Záznam z provedeného měření, k němuž byly připojeny dvě fotografie zastaveného vozidla, totiž specifikoval místo měření „OTEVEK 62“ a souřadnicemi GPS, jež však odpovídají místu v polích poblíž obce Otěvek. Tento identifikovaný rozpor by nebyl na závadu, pokud by alespoň ze snímku z měření bylo patrné, zdali k němu skutečně došlo v obci. Tato skutečnost však podle krajského soudu ze snímku ani dalších fotografií patrná nebyla, a podklady obsažené ve správním spise tak netvořily bezrozporný celek a jednoznačně z nich nevyplývalo překročení povolené rychlosti v obci Otěvek.

[8] Podle stěžovatele však krajský soud nevycházel v napadeném rozsudku z ustálené judikatury správních soudů ve vztahu k přípustnosti oznámení přestupku a úředního záznamu jako důkazu v přestupkovém řízení, a proto je jeho kasační stížnost přijatelná. Byť je totiž úřední záznam sepsaný policejním orgánem jako důkaz sám o sobě vyloučen, ve spojení s ostatními důkazními prostředky, z nichž je spáchání přestupku zjevné, je jako

pokračování

důkaz použitelný. V posuzovaném případě se konkrétně jednalo o záznam z měření a úřední záznam policisty, který žalobce ztotožnil při silniční kontrole. Ačkoli stěžovatel uznal, že ze snímků z radarového měřiče nejsou patrné žádné markanty v okolí dokreslující přesnou polohu měření, nebylo v posuzovaném případě pochyb o tom, že rychlostní limit byl stanoven na 50 km/h. Pod snímkem z radarového měřiče je totiž uveden údaj „OTEVEK 62“, který koresponduje s údaji na ostatních podkladech založených ve správním spise. Konkrétně odpovídá údajům o místě měření v oznámení přestupku a úředním záznamu sepsaném policistou na místě. Oznámení přestupku bylo nadto žalobci předloženo, nijak jej však nezpochybnil ani se k místu měření nevyjádřil. Nic konkrétního pak žalobce nenamítal proti místu měření či samotnému rychlostnímu limitu v místě měření ani v průběhu přestupkového řízení. GPS souřadnice pak nelze označit za rozhodující údaj, neboť jejich konkrétní umístění může ovlivnit řada skutečností jako je nastavení měřicího přístroje. Vzhledem k uvedenému tak stěžovatel neměl důvod provádět k této skutečnosti další důkazy.

[9]K této kasační argumentaci Nejvyšší správní soud poukazuje na svou ustálenou judikaturu, podle níž není možné úřední záznam či oznámení přestupku použít jako rozhodující důkazy. Obsahem úředního záznamu je totiž jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoli tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). Úřední záznam sám o sobě, zvláště za situace důkazní nouze, nemůže obstát, neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, či nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, N 38/32 SbNU 373).

[10]V rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, Nejvyšší správní soud specifikoval, že v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Dále uvedl, že „fotografie pořízená měřicím zařízením standardně totiž umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je-li tomu tak, i správní soudy uznávají, že v takových případech není na místě provádět výslech zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014-70)“. Záznam o přestupku (výstup z měřicího zařízení včetně fotodokumentace z místa měření) je tak podle právě citované judikatury při prokazování

přestupků spočívajících v překročení povolené rychlosti zpravidla podstatným důkazem (viz rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 391/2018-23, či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Proto podpůrné použití úředního záznamu a oznámení přestupku přichází v úvahu pouze v případě průkaznosti a bezrozpornosti záznamu z provedeného měření.

[11] V této souvislosti je nutné zdůraznit, že úkolem správního orgánu je v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Povinnost prokázat všechny znaky skutkové podstaty přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tedy nikoli zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněný z přestupku se přitom nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel však v dané věci při prokazování spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci vycházel z vnitřně rozporného záznamu o přestupku (výstupu z měřicího zařízení), ve kterém bylo na jedné straně označeno místo stanoviště radaru a místo měření „OTEVEK 62“, zatímco zde uvedené souřadnice GPS odpovídaly místu v polích poblíž obce Otěvek. Tyto GPS souřadnice sice nemusely být přesné v důsledku skutečností uvedených stěžovatelem, nicméně bez použití dalších důkazních prostředků nemohl být učiněn spolehlivý závěr o jejich nesprávnosti při identifikaci místa měření. To platí obzvláště za situace, kdy snímky z měření, jakož i dvě fotografie zastaveného vozidla, jež byly připojeny k záznamu o provedeném měření, byly pořízeny za tmy, a proto z nich není vůbec patrné, zda se předmětné vozidlo v inkriminované době skutečně nacházelo v obci Otěvek. Za této situace nebylo možné zcela vyloučit, že k měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem došlo až za dopravní značkou „Konec obce“, a k spáchání přestupku spočívajícího v překročení povolené rychlosti v obci tak nedošlo. S ohledem na zmíněný zásadní nedostatek záznamu z provedeného měření a na citovanou judikaturu týkající se prokazování spáchání tohoto druhu dopravního přestupku tak nebylo možné vycházet z úředního záznamu ze dne 12. 2. 2021, oznámení o dopravním přestupku ze dne 12. 2. 2021 a oznámení přestupku ze dne 18. 2. 2021, které byly sepsány policejním orgánem a v nichž bylo specifikováno místo překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Otěvek před domem č. p. X, ani z toho, že žalobce tento údaj v přestupkovém řízení nerozporoval. Za této situace bylo nezbytné vyslechnout policisty, kteří uvedené písemnosti vyhotovili, za účelem objasnění skutečného místa spáchání přestupku a rozporu mezi údaji, které byly ohledně této rozhodné skutečnosti uvedeny v záznamu o provedeném měření. Takto však správní orgány v přestupkovém řízení nepostupovaly, takže krajský soud rozhodl v souladu se zákonem i zmíněnými judikáty Nejvyššího správního soudu, pokud si učinil úsudek o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ohledně místa, kde mělo dojít ke spáchání posuzovaného přestupku, a na základě něho žalobou napadené rozhodnutí zrušil s tím, že je k řádnému posouzení uvedené otázky zapotřebí doplnit dokazování v dalším řízení před stěžovatelem.

pokračování

[13] S ohledem na tento závěr se již krajský soud pro nadbytečnost nezabýval otázkou případné reflexe, byť přesto konstatoval, že fotografie ze záznamu měření neposkytuje odpověď na otázku, zdali v posuzovaném případě reflexe nemohla vzniknout. Podle stěžovatele se však krajský soud s touto žalobní námitkou vypořádal nesprávně, neboť z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že je reflexe v dané věci vyloučena.

[14] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že podmínkami vzniku reflexe se zabýval například v rozsudcích ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 96/2020-28, nebo ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, přičemž dovodil, že pro vyloučení reflexe je nezbytné, aby mezi vozidlem zachyceným na fotografii a měřícím zařízením nebyly překážky a vozidlo se alespoň z části nacházelo v prostoru radarového svazku. Vzhledem k již zmíněnému nekvalitnímu snímku z měření však lze akceptovat poukaz krajského soudu na skutečnost, že tento důkazní prostředek neumožňuje spolehlivě posoudit otázku vzniku reflexe a že v dalším řízení je namíste se věnovat též otázce, zda zde nebyly prvky, které by mohly reflexi způsobit.

[15] S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšnému žalobci v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu